

РЕШЕНИЕ

№ 3837

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2542** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 6, ал. 3 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/.

Образувано е по жалба на И. О. Л. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЮ/2214/21.12.2020г., потвърдена с Решение № 22-РД06-0146/15.02.2021г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. град, с която е отказана на жалбоподателката месена целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по реда на чл.16 “б” от Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане (ППЗСП).

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на заповедта поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неспазване на принципите на истинност и служебно начало в административния процес. Посочват се нарушения и на материалния закон и несъответствие с целта на закона. В заповедта липсвали мотиви, а изводът, че жалбоподателката не отговаряла на условията за отпускане на помощта, бил обоснован с бланкетни мотиви и аргументи. Иска се отмяна на оспорената заповед. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ – Л., чрез процесуален представител юрк. П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателката И. О. Л. е подала Заявление – декларация за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка вх. № ЗСП/Д-С-ЛЮ/2214 от 30.11.2020 г. /л.25/. В заявлението си е посочила, че същата е самотна майка, която не може да извършва дистанционна работа от вкъщи и няма възможност да ползва платен отпуск, полагаща грижи за двете си деца М. М. К. и Д. И. Л.. Към заявлението са били приложени служебни бележки от Детска градина №64 „Първи юни“, която посещавали двете деца, с отбелязване, че за периода 27.11.2020 – 21.12.2020 г. образователната институция няма да работи присъствено за всички възрастови групи.

Въз основа на заявлението е изготвен Социален доклад от ДСП – Л. /л. 57/. В него е посочено, че г-жа Л. има две деца – на 6 години и на 1 година и 10 месеца, които редовно са посещавали подготвителна и яслена група, но от 27.11. 2020г. занятията в детската градина са преустановени поради въведени ограничения вследствие на обявената извънредна епидемична обстановка. Органите на социалното подпомагане са установили, че И. Л. е работеща и към момента на подаване на заявлението ползва отпуск за отглеждане на дете до двегодишна възраст, за което получава обезщетение от НОИ в размер на 380лв., включително за месец ноември 2020г. Установено е също, че доходът на семейството за м.11.2020г. е по-нисък от 150% от М. за 2020г. В доклада е направено предложение да бъде отказана исканата помощ по съображения, че жалбоподателката получавала обезщетение за ползване на допълнителен платен отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст по чл. 52а КСО. Отбелязано е, че г-жа Л. е консултирана за реда и условията за подпомагане на основание чл.16 от ППЗСП.

Административното производство е завършило с издаването на процесната Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЮ/2214/21.12.2020г., с която директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. е отказал отпускане на помощта по чл. 16б ППЗСП с мотив, че жалбоподателката не отговаря на условието на чл. 16б, ал. 1, т. 4 ППЗСП, тъй като получава обезщетение за ползване на допълнителен платен отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст по чл. 52а КСО.

Заповедта е връчена на 14.01.2021 г.

Така издадената заповед е обжалвана от И. Л. с жалба вх. № 22-9421-00-0636/01.02.2021 г., въз основа на която е постановено Решение № 22-РД06-0146/15.02.2021г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. град, с което заповедта е била потвърдена.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Предвид разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗСП и чл. 26, ал. 1 ППЗСП, както и Заповед № РД01-700/22.06.2016 г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане л/ 69/, заповед № ЧР-7/08.12.2020 г. на зам.- изпълнителния директор /л. 70/ и Заповед № ЧР1793/15.08.2006 г. /л. 71/, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в законово установената форма. Не се констатира наличието на съществени процесуални нарушения в производството по издаването ѝ. Оспорената заповед е издадена при спазване на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона. Съгласно чл.12, ал.1 от ЗСП, социалните помощи са месечни, целеви и еднократни, като условията и редът за отпускането, изплащането, изменянето, спирането, възобновяването и прекратяването на социалните помощи, се уреждат с правилника за прилагане на този закон с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика /чл.12, ал.4 от ЗСП/.

В конкретния случай жалбоподателката е поискала отпускане на месечна целева помощ по чл.16б от ППЗСП.

Правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст е регламентирано с ПМС №218 от 17.08.2020 г. за допълнение на Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /обн. ДВ бр.77/01.09.2020 г./. В новосъздадената разпоредба на чл.16б, ал.1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т.1 двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност;.2. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4; т.3. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаяти си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; 4. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

В чл.16б, ал.3 и ал.4 от ППЗСП нормативно са регламентирани и други условия за отпускане на месечната целева социална помощ по чл.16б от ППЗСП - децата да не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и средномесечният доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, е по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата.

Видно от цитираните разпоредби, месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище, детска ясла, детска градина и предучилищните групи поради

въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, и по отношение на родителите, респ. на единия родител или на родителя, отглеждащ сам дете е налице някоя от хипотезите по чл.16б, ал.1, т.1 – 3 от ППЗСП и е изпълнено отрицателното условие по чл.16б, ал.1, т.4 от ППЗСП.

В случая е безспорно, че жалбоподателката, отглеждаща сама двете си деца, не попада в хипотезите по чл.16б, ал.1, т.2 и т.3 ППЗСП – не е лице, останало без работа, но без право на обезщетение за безработица или с размер на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4, нито е самоосигуряващо се лице. Не е спорно и че същата ползва допълнителен отпуск по чл.164 от Кодекса на труда (КТ) за отглеждане на дете до навършване на 2-годишната му възраст, за което тя получава обезщетение по чл. 52а КСО. След като жалбоподателката ползва допълнителен отпуск за отглеждане на дете, тя не се обхваща и от хипотезата на чл.16б, ал.1, т.1 ППЗСП. В тази хипотеза попадат работещите родители, чиито трудови функции не могат да бъдат изпълнявани дистанционно (от вкъщи), а същевременно поради изчерпване или друга причина не могат да ползват платен отпуск, така че да осигурят грижата за децата си, които временно не посещават училище или детска градина/ясла в резултат на въведените ограничения вследствие на извънредното положение или обявената извънредна епидемична обстановка. Очевидно нормотворецът в случая се е ръководил от идеята, че необходимостта от грижа за тези малолетните деца налага ползването на неплатен отпуск, през който родителят не получава доходи по трудовото си правоотношение, респективно не получава парично обезщетение за временна неработоспособност. Целта на предоставяната помощ е ясна - да се подпомогнат финансово семействата с деца, които във време на въведено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка са били лишени от възможност да получават обичайните си доходи поради загуба на работата или неплатен отпуск, което е резултат именно от въведените ограничения във връзка с извънредно положение или извънредната епидемична обстановка на територията на страната, свързана с разпространение на COVID-19. Настоящият случай не е такъв – жалбоподателката е била в платен отпуск много преди и независимо от обявените извънредно положение, впоследствие извънредна епидемична обстановка, следователно тя е била в ситуация, при която е могла да осигури грижата за децата, когато те не са посещавали детска градина поради въведените ограничителните мерки, без това да води за нея до загуба на доходи. Именно това всъщност е целта на допълнителния платен отпуск по чл. 164 КТ – отглеждане на детето до навършване на 2 години, за което се получава обезщетение от НОИ по чл. 52а от КСО. Следователно, жалбоподателката не попада сред кръга от лица, за които е предназначена и които имат право на месечната целева помощ по чл.16б от ППЗСП. Като е направил същия извод, административният орган е издал един законосъобразен акт, който е в съответствие с матиралноправните разпоредби и целта на закона.

Относно наведения довод, че административният орган не е отпуснал на жалбоподателката помощ по чл.16, а директно е отказал такава по чл.16б ППЗСП, следва да се отбележи, че административният орган се е произнесъл по искане да бъде отпусната конкретен вид социална помощ. Същият не е длъжен, а и няма право да отпуска помощ, каквато не е поискана. В тази връзка, жалбоподателката може да отправи ново искане за предоставяне на социална помощ, в това число за такава по чл.16 от ППЗСП, съобразно предвидените в закона възможности, които са й били разяснени, видно от социалния доклад.

Предвид изложеното дотук, жалбата срещу оспорената заповед се явява неосноваема и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. О. Л. срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЮ/2214/21.12.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: